

ข้อคิดยามเช้า วันอาทิตย์ ที่ 15 กุมภาพันธ์ ค.ศ.2015

ในสมัยพระเยซูเจ้า โรคเรื้อนถือว่าเป็นโรคติดต่อร้ายแรง น่ากลัวมากที่สุด และ ยังไม่มีทางรักษาให้หายขาดได้ คงไม่ต่างจากโรคเอดส์ในสมัยปัจจุบันเท่าใดนัก คนที่เป็นโรคนี้อาจต้องถูกแยกออกจากครอบครัวและชุมชนต้องไปอาศัยอยู่ในสถานที่ห่างไกลจากผู้คน เป็นที่เฉพาะสำหรับเขา เพื่อป้องกันโรคภัยไม่ให้ติดต่อกับคนอื่น พวกเขาถูกถือว่าเป็นคนมีมลทิน และถูกตัดสิทธิ์จากพิธีกรรมทางศาสนาทุกอย่าง

ศิษย์ของพระเยซูเจ้า ต้องไม่เบือนหน้าหนี แต่ต้องต้อนรับคนซึ่งสังคมรังเกียจที่อยู่ท่ามกลางเขา การแสดงความเป็นหนึ่งเดียวกันกับเขาเหล่านี้ ไม่ได้ทำให้เรากลายเป็นคนน่ารังเกียจ แต่เป็นการช่วยให้พวกเขาได้รับศักดิ์ศรีและความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ของพวกเขากลับคืนมา

ชาวฮิวถือว่าโรคนี้อาจเป็นการลงโทษจากพระเจ้าอีกด้วย พระวรสารวันนี้นำเสนอภาพ และ ท่าทีต่อโรคเรื้อนที่ค่อนข้างแตกต่างโรคเรื้อนเป็นการลงโทษจากพระเจ้าจริงหรือเปล่า? การปฏิบัติต่อคนโรคเรื้อนราวกับว่าเขาไม่ใช่มนุษย์ที่ถูกกำหนดไว้ในหนังสือเลวีนิติเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าจริงหรือไม่? ถ้าสิ่งเหล่านี้เป็นพระประสงค์ของพระเจ้าจริง เป็นไปได้หรือที่พระเยซูเจ้า พระบุตรหนึ่งเดียวของพระเจ้าจะพอพระทัยรักษาโรคเรื้อนนี้ เพราะการกระทำของพระองค์จะขัดกับพระประสงค์ของพระเจ้าไม่ได้ แต่ถ้าโรคเรื้อนเป็นเพียงโรคเรื้อนชนิดหนึ่งที่สามารถติดต่อกันทั่วไปได้ ถ้าเขาไม่ระมัดระวังตัว เป็นไปได้ที่พระเยซูเจ้า ผู้ทรงรักษาคนเจ็บป่วยมากมายนับไม่ถ้วนจะยินดีรักษาคนป่วยเป็นโรคเรื้อนด้วย

คนโรคเรื้อนในพระวรสารวันนี้คงมีคำถามเหล่านี้ในใจ จึงตัดสินใจค้นหาความจริงให้กับตนเอง และ คนอื่นที่โชคร้ายเหมือนท่าน ท่านมองข้ามข้อกำหนดที่เรียกร้องให้ท่านเก็บตัวอยู่ตามลำพังในถิ่นทุรกันดาร ห่างจากครอบครัว เพื่อนฝูง และ ประชาชนคนอื่น ท่านเข้ามาเฝ้าพระเยซูเจ้าและคุกเข่าเฉพาะพระพักตร์พระองค์ แทนที่ท่านจะร้องตะโกนว่า

“มีมลทิน มีมลทิน” (ลก 13:45)

ท่านกลับอ่อนน้อมพระองค์ว่า

“ถ้าพระองค์พอพระทัย พระองค์ย่อมทรงรักษาข้าพเจ้าให้หายได้” (มก 1:40)

ด้วยความสงสารในชะตากรรมของชายโรคเรื้อนคนนั้น พระเยซูเจ้าไม่ทรงเพียงต้อนรับท่าน แต่พระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์ออกไปสัมผัสท่านพร้อมกับตรัสว่า

“เราพอใจ จงหายเถิด” (มก 1:41)

คำตอบของพระองค์ต่อคำอ้อนวอนของท่าน ก่อให้เกิดผลสองประการในเวลาเดียวกัน

ประการแรก มันทำให้ท่านกลับมาใช้ชีวิตดั้งเดิม สามารถร่วมส่วนในพิธีกรรมทางศาสนาต่าง ๆ และกลับไปอาศัยอยู่กับครอบครัวและ ชุมชนของท่านได้ตามปกติ

ประการที่สอง มันพิสูจน์ให้ท่าน และ ทุกคนที่มีชะตากรรมเดียวกันกับท่านเห็นว่า โรคเรื้อนไม่ใช่เป็นการลงโทษจากพระเจ้า แต่เป็นเพียงโรคร้ายชนิดหนึ่งที่ขัดขวางท่านไม่ให้มีชีวิตที่สมบูรณ์เหมือนที่พระเจ้าทรงปรารถนาให้มนุษย์ทุกคนมีเท่านั้นเอง ตามความเชื่อของชาวฮีบรูโบราณ การสัมผัสคนโรคเรื้อนทำให้คนที่ทำเช่นนั้นกลายเป็นคนมีมลทินไปด้วย ดังนั้น พวกเขาต้องระวังตัวเพื่อจะไม่เข้าไปใกล้ และ รักษาระยะห่างที่ปลอดภัยจากคนโรคเรื้อน การที่พระเยซูเจ้าทรงยื่นพระหัตถ์ออกไปสัมผัสชายโรคเรื้อนจึงเป็นเหตุการณ์ที่ทำให้ชาวยิวในสมัยของพระองค์ตกใจมาก และ ไม่คาดคิดว่าจะมีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้น คนที่อยู่ในเหตุการณ์คงคิดในใจว่าพระองค์ไม่กลัวติดโรคร้ายนี้หรือ? มันกำลังเกิดอะไรขึ้นที่นี่? พระเยซูเจ้ากำลังท้าทายและพยายามสร้างทัศนคติหรือมุมมองใหม่ต่อสิ่งที่ชาวยิวในสมัยนั้นถือว่า “สะอาดหรือไร้มลทิน” และ “ไม่สะอาดหรือมีมลทิน” พระองค์กำลังท้าทายความเชื่อที่ผิด และ อคติที่ถือว่าบางคนมีมลทินเนื่องจากสุขภาพไม่ดี หรือ สถานภาพทางสังคมที่ต่ำของเขา โดยการต้อนรับ สัมผัส และ ทำให้ชายโรคเรื้อนกลายเป็นผู้สะอาด และ ไร้มลทินอีกครั้งหนึ่ง

พระเยซูเจ้ากำลังสอนเราทุกคน ผู้เป็นศิษย์ของพระองค์ไม่ให้เบือนหน้าหนี แต่ต้อนรับคนที่สังคมรังเกียจที่อยู่ท่ามกลางเรา การแสดงความเป็นหนึ่งเดียวกันกับพวกเขาเหล่านี้ไม่ได้ทำให้เรากลายเป็นคนน่ารังเกียจไปด้วย แต่เป็นการช่วยให้พวกเขาได้รับศักดิ์ศรี และ ความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ของพวกเขากลับคืนมา

ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน

พระสังฆราชขอแซฟ ลีโอชัย ธาตุวิสัย

ประมุขสังฆมณฑลอุดรธานี